

Landskap: Skåne Upptecknare: Torkel Eriksson, Veberöd
 Härad: Torna Berättare: Selma Thorsén
 Socken: Veberöd Berättarens yrke: husföreståndarinna
 Uppteckningsår: 1954 Född år 1889 i Veberöd

Uppgifter om sagesmannen. s. 1.
 Lantmätare gick igen. s. 2.
 Barn skvämde med "bruntjessan". s. 3.
 "Klintagumman" på Romvektint. s. 4.
 Väderbekstygdes. s. 4.
 Sjunde slott. s. 4.
 Födoämnen och födoslag. s. 5.
 Öknarna, fältsätt och skämt om olika
 bygders inboende. s. 6.
 Asums-pägen. s. 7.
 Lundagumman. s. 7.

LUF 74.

" 80.

ACC. N:R M. 13730: /.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Selma Thorsén:

Född i Veberöd 1882. Dotter till en folkskollärare. Utbildad till och verksam som husföreståndarinna på olika platser. Säger själv, att hon glömt all "vidskepelse" eftersom hennes fader övertygat henne om att allting har sin naturliga förklaring.

ACC. N:R M. 13730:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

De blå lågor, som man kunde se dansa kring på ängarna vid kvällsdags, sades vara avlidna lantmätare, som gick igen, därför att de hade mätt fel. Ibland kunde man också höra skramlet från kedjorna, som de bar.

Om en särskilt krokig gårdsgård berättades det, att byggaren blivit mutad med en sup, än av den ene, än av den andre markägaren, att bygga in på grannens mark.

ACC. N:R M. 13730:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Förr skrämde barnen med en varelse som kallades "brunntjessan" (brunnshäxan). Ingen visste hur hon såg ut, men hon fanns i varje öppen brunn. Den stora "brunntjessan" fanns förstås i bybrunnen på torget i Veberöd. - Men det sade man bara för att skrämma oss barn från att leka vid brunnen. Om vi såg ner i brunnen, så såg vi vår spegelbild i vattnet, och då trodde vi att det var "brunntjessan".

ACC. N:R M. 13730:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppe på Romeleklint bodde "Klintagumman". När vinden blåste molnen på ett visst håll, sade man att hon bakade (Klintagumman ryker), och då blev det alltid vackert väder. Det sade alltid far, och det hände aldrig, utan att det slog in.

På vänster hand på vägen upp till Romeleklint ligger "Jungfruslottet". Där ligger en sovande prinsessa, som väntar på att bli väckt. Men vad hon har gjort och varför slottet sjunkit ner i jorden, vet jag inte.

ACC. N:R M. 13730:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

LUF 74

Äta svamp? - Nej, se "puggahattar" äter man då rakt inte. In-
te äter man hästkött heller. Det har jag aldrig hört att någon
har ätit. Förutom sill åt man sällan fisk förr, men det berodde
på att det var så svårt att få färsk fisk hit. Man åt alltid re-
jäl mat, och "fyle"(fjäderfä) förekom sällan på bordet.

ACC. N:R M. 13730:6.

I grannsocknarna kallades invånarna i Veberöd, Vomb och Everlöv för resp. "vevringar", "vombsingar" och "öulingar". Men de är ju inga skällsord, utan bara uppkomna ur namnen på socknarna. Annars hade vi öknamn på de flesta Dörrödsbor, mest för att förmåskilja dem åt, när vi talade om dem. (många hade samma -sonnamn) En, som var mycket tjock kallades t. ex. för "fleshen"; En annan kallades för "kyllingaskräddaren", varför vet jag inte. — Färsingarna hade grönt blod, och dom var ju inte lika bra som vi andra.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

LUF 80

ACC. N:R M. 13730:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Åsumspågen kallades för "Kloke Lars". Själv har jag inte varit hos honom, men jag har hört många andra som varit där. Den sjuka behövde ej själv gå till Lars, utan det räckte med att ett klädesplagg, som den sjuka haft på sig, skickades med någon annan. Det sjuka stället på kroppen kunde också mätas upp med snören, som sedan visades för Lars. Därpå botade han med hjälp av detta.

Alma (systemen) bröt armen när hon var liten, men far tog henne inte till Lars utan till "Lundagumman". Hon botade armen så bra, att det aldrig märktes något fel på den sedan. Hon var ju duktig, men Kloke Lars var bara bedrägeri.

~~LUF 81~~